

Загальний підхід до вирішення проблем залізничного транспорту полягає в підсиленні ролі ринкових механізмів в економіці залізничного транспорту, але з урахуванням специфічних факторів функціонування залізничного транспорту. Це зумовлює необхідність удосконалення організаційно-економічних основ роботи залізничної галузі з метою забезпечення її адаптації до умов ринкового середовища.

УДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В СФЕРІ ІННОВАЦІЙ АГРАРНОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

*Галицький О.М., д.е.н., доцент, завідувач кафедри,
Серьожкін С.Ю.,
Жеребцова Ю.В.
Одеський державний аграрний університет*

Агропромисловий комплекс найбільш вразливий сектор економіки України. Економічна криза зруйнувала систему матеріально-технічного та інженерно-технічного забезпечення, завдала значних втрат аграрному виробництву. Досвід розвинутих країн свідчить, що ефективність державної інноваційної політики в цілому визначає конкурентоспроможність національної економіки. До 90% приросту валового продукту забезпечується за рахунок впровадження нових технологій. А тому ефективне державне регулювання аграрного сектора економіки можливе лише на основі активізації інноваційної діяльності.

Постійне вдосконалення засобів та предметів праці, технології виробництва і його організації є головною рушійною силою розвитку продуктивних сил та економічного зростання кожної країни. Конкурентна боротьба за ринки збуту відбувається насамперед через змагання у інноваційній сфері. Та країна, що стоїть осторонь від «інноваційних змагань», опиняється останньою в ієрархії розвитку світової спільноти [1].

Місце та роль інноваційної політики в структурі державного регулювання розвитку аграрного виробництва визначаються особливостями інноваційного процесу як об'єкта управління. Він більшою мірою, ніж інші елементи НТП, пов'язаний з товарно-грошовими відносинами, опосередкованими всі стадії його реалізації.

Перехід на інноваційний шлях передбачає не тільки модернізацію технологій виробництва аграрної продукції, а й зміну галузевої структури, форм організації виробництва та методів управління.

Україна обрала шлях розвитку національної економіки за інноваційною моделлю. Це означає, що головним джерелом економічного зростання мають стати нові наукові знання, а рушійною силою – механізми їх розширеного продукування і комерційного використання. В аграрній сфері слід виділити такі методи державної інноваційної політики:

- перенесення, який полягає у використанні наявного зарубіжного науково-технічного потенціалу в аграрній сфері через закупівлю ліцензій на високоєфективні технології для освоєння виробництва продукції нових поколінь;

- запозичення, який передбачає освоєння випуску наукомісткої продукції, яку виробляли раніше в індустріально розвинених країнах, на основі використання дешевої робочої сили та частини науково-технічного потенціалу аграрної сфери економіки;

- нарощування, який полягає в тому, що за умови використання власного науково-технічного потенціалу, залучення іноземних учених, об'єднання досягнень фундаментальної і прикладної науки можна створити нові продукти і технології, які використовуються у виробництві та соціальній сфері [2].

Базуючись на перелічених концептуальних положеннях, можна зробити висновок про доцільність комплексного підходу до стимулювання інноваційної активності в аграрному секторі, а також створення в системі державного регулювання аграрного виробництва спеціалізованого блоку, що виконує функції інноваційного розвитку галузі, який охоплює державний, регіональний та районний рівні [3].

В умовах ринкових відносин освоїти будь-яке нововведення в цілому по аграрному сектору в даний час практично неможливо. Доцільна так звана точкова технологія інноваційної діяльності, в якості якої можуть виступати мережі державних демонстраційних підприємств на базі навчальних господарств аграрних ВНЗ, законодавчо заборонивши їх приватизацію, призначених для відпрацювання, демонстрації та передачі на безоплатній основі аграрним товаровиробникам, державним інформаційно-консультаційним службам (ІКС) та спеціальним навчальним закладам аграрного профілю кращих технологій виробництва аграрної продукції та інших інновацій, які представляють інтерес для галузі.

Пріоритетним напрямом інноваційної діяльності в аграрній сфері є впровадження найбільш перспективних для аграрного сектору досягнень науково-технічного прогресу [4]. З цією метою держава повинна всебічно підтримувати інноваційний розвиток аграрного виробництва, що є головним фактором підвищення ефективності в умовах ринкової економіки.

Література:

1. Маренич Т.Г. Трансформаційна динаміка та механізми економічного регулювання агроформувань (питання теорії, методології, практики): монографія / Т.Г. Маренич. – К.: ННЦ «Інститут аграрної економіки», 2005. – 454 с.

2. Новікова Н.Л. Об'єктивна необхідність державного регулювання відтворювального процесу в сільському господарстві / Н.Л. Новікова // Бізнесінформ. – 2011. – № 12. – С. 40-41.

3. Наумов О.Б. Стратегічні вектори державного регулювання агропромислового виробництва: інструменти та методи консолідації ресурсів

розвитку / О.Б. Наумов, Л.М. Наумова // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2017. – № 4. – С.93-100.

4. Майстро С.В. Удосконалення механізму державного регулювання аграрного ринку в умовах членства України в СОТ / С.В. Майстро // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [www.http://kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2008-4/doc/3/3/03.pdf](http://kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2008-4/doc/3/3/03.pdf). – Заголовок з екрану.

ЕФЕКТИВНА ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК ЗАПОРУКА РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА

*Герасименко О.В., к.е.н., доцент
Львівський національний університет імені Івана Франка*

Проведені дослідження поточних тенденцій розвитку ряду галузей економіки України в цілому та Львівської області, зокрема, свідчать про те, що останнім часом в результаті реалізації комплексу ринкових реформ спостерігаються позитивні зрушення в інвестиційній діяльності. А це, в свою чергу, є запорукою розвитку вітчизняного підприємництва.

Вигідне транзитне розташування регіону в безпосередньому сусідстві з Євросоюзом призвело до того, що Львівщина є одним із лідерів за обсягами залучення іноземних інвестицій серед областей України. Спостерігається щорічне зростання кількості великих транснаціональних компаній, які розпочинають нові успішні проекти на теренах Львівської області. Львівщина динамічно нарощує свій інвестиційний потенціал, оскільки поліпшення її інвестиційного середовища та зростання обсягів надходження прямих іноземних інвестицій в економіку Львівської області відбувається, у тому числі, завдяки партнерству влади та приватних структур. Вагому роль у активізації інвестиційної діяльності на регіональному рівні та у формуванні системи інвестування в регіонах і задоволенні очікувань інвесторів відіграють рейтинги інвестиційної привабливості регіонів, інвестиційні паспорти регіонів, інвестиційні атласи по регіонах, що формуються Державним агентством з інвестицій та управління національними проектами України [1; 2, с. 51-53].

Відповідно до Рейтингу інвестиційної привабливості регіонів України найбільш значущими перешкодами в здійсненні інвестиційної діяльності підприємств на сьогодні є корупція (5,26), низький рівень розвитку інфраструктури (5,46), слабкий захист прав власності (5,46), недостатня кількість фінансових джерел для інвестицій (5,49), надмірне втручання місцевих органів влади в діяльність підприємств (5,94), тобто суб'єктивні перешкоди, які можуть бути частково або повністю усунутими в результаті проведення грамотної інвестиційної політики на місцях. Найменш істотним є вплив на діяльність підприємств об'єктивних факторів, змінювати які значно важче або ж взагалі неможливо – високий рівень захворюваності в регіоні (6,98), погана екологічна ситуація (6,93), погані погодні умови (6,53) [3, с. 138-139]. Ефективній реалізації перспектив підвищення інвестиційної спроможності